
Escriu-Mó 2023

4t concurs literari de relats curts
Montmeló | Abril - Maig

Escriu-Mó 2023

4t concurs literari de relats curts | Montmeló

- **El poder de les paraules** | Pròleg **5**
- **Viatge a Madagascar** | Maia Guillén Sánchez **7**
- **El cervató i la cervatona** | Aina Gonzalez López **8**
- **El dia que la natura va decidir fer vaga** | Arián Sáez Salla **10**
- **El gos de colors** | Clàudia Vidal Padilla **12**
- **Amor incondicional** | Martí Román Piquer **15**
- **Històries passatgeres** | Neus Domènech Godoy **18**
- **La boira** | Sergio López Palomo **21**
- **Insignificant** | M. José Hernández Fernández **23**

Escriu-Mó 2023

Pròleg

El poder de les paraules

Posar-se davant d'un paper en blanc amb una idea al cap, una proposta de com desenvolupar-la en un temps i espai limitats no és gens fàcil. Així mateix, deixar-se anar lliurement i transformar en paraules aquella realitat, una injustícia, un desig, un neguit... tampoc és bufar i fer ampolles.

Per dir-ho d'una altra manera, tots i totes els que us heu decidit a participar en el concurs de relats aquest any (o potser ja no ha estat aquest el primer any) heu fet un gran esforç per explicar-nos les vostres històries. Així heu mostrat que teniu coses a dir, ens heu ensenyat el poder de les paraules, com pintar-les, ordenar-les, manipular-les i finalment, presentar-nos els vostres relats.

Val a dir que enguany la temàtica era lliure, la qual cosa ha engrescat a més relators i relatores de Montmeló i rodalies i així hem rebut tot tipus de relats: uns d'alegres, uns altres més tristos, alguns d'imperatius, d'altres dolços i divertits... i de retruc les lectures dels relats ens han fet reflexionar i valorar allò que tenim o que potser podem deixar de tenir.

Per tot plegat, el jurat us vol donar les gràcies. Gràcies per fer-nos veure que a la vida tot és possible i enfocar-la amb les paraules adients, d'una manera delicada i precisa encara la fa més bonica.

Gràcies,

El jurat

PD: Malgrat que sou un bon nombre les persones que heu participat en el concurs ESCRIU-MÓ IV en aquest recull només trobareu els relats premiats.

2n premi categoria A | 6 a 8 anys

Viatge a Madagascar

Nom **Maia Guillén Sánchez**
Pseudònim **Hermione**

Hi havia una vegada una nena que era intel·ligent, molt ràpida i aventurera. Anava acompanyada del seu pare, la seva mare i el seu germà. Vivien moltes aventures: anaven a Port Aventura, al Tibidabo, a la muntanya... S'ho passaven molt bé junts.

Un dia van anar a la muntanya i de sobte un ocell va passar corrents, i van seguir-lo i els va portar a una cova on hi havia un tresor. Dins d'un cofre hi havia monedes, anells d'or i una carta tancada dins d'un sobre. La nena va obrir-la i va veure que l'idioma de la carta estava en francès i estava enviada des de Madagascar. Potser la carta els portaria a un altra aventura, perquè a l'escola, la nena va aprendre que a Madagascar van viure molts pirates.

La carta els enviava a Antsirabe. Per poder arribar a aquesta ciutat havien d'agafar un vol fins a París i després un altre fins Antananarivo, capital de Madagascar. Ara havien d'agafar un taxi brousse, que és el transport típic d'aquell país, per poder arribar fins a Antsirabe. Quan van arribar van agafar un hotel i van anar a un restaurant on van menjar Lasopy, un plat típic de Madagascar. A la tarda van anar a un parc natural on vivien els lèmurs ratolí, els lèmurs aye-aye, foses i altres animals. Després van anar a veure l'avinguda dels baobabs que són uns arbres que fan 30 metres d'alçada!!!! Com que estaven molt cansats van anar a l'hotel a descansar.

Al dia següent van seguir les indicacions que deia la carta. La primera pista era que havien de trobar una muntanya que tingués forma de ratolí. Un cop la van trobar havien de seguir el camí dels baobabs. Quan van arribar a una cova van seguir les indicacions que deia la carta: caminar 3 passes al nord, 10 cap al sud i 5 cap a l'est. El resultat va ser un cofre mig enterrat on van trobar 5 llibres de tresors a Madagascar i l'espasa de Sant Jordi.

Vet aquí un gat i vet aquí un gos aquest conte ja s'ha fos. ■

1r premi categoria A | 6 a 8 anys

El cervató i la cervatona

Nom **Aina González López**
Pseudònim **Arc del cel**

Hi havia una vegada un cervetó que volia anar a l'Everest, ho intentava i ho intentava i vinga una altra vegada, però no ho aconseguia, fins que va trobar una cervatona i li va preguntar:

- Cervatona, tu saps com pujar a l'Everest?

- Sí -va dir - per un truc que tinc. pels costats de la muntanya, però vigila amb la neu i la brutícia que deixen els excursionistes que no la recullen, d'acord?

- Sí, d'acord.

- Doncs, som-hi! - va dir la cervatona. I el cervató va dir:

- Cervatona, millor que descansem, ja seguirem demà. Acamparem aquí, en aquesta cova plena de neu. Bona nit, cervatona.

- Bona nit, cervató.

i l'endemà... pum patacrac!

- Cervatona, ha explotat alguna cosa!

- Millor que no surtis, cervató, ens quedarem aquí fins que...

Pom pum!

- Oh, nooo! Ho anava a dir, bé, com ja ha caigut la neu i ens ha tapat la porta de la cova, haurem de treure-la per sortir-ne.

- Però s'hauria de fer per fora, no?

- Doncs sí, però estem atrapats.

Llavors... el cervató va dir:

- Escolta, cervatona!

La cervatona va escoltar amb atenció...

Una família d'ossos pandes vermells tenia curiositat perquè van veure la cova tapada i llavors van treure la neu. La neu brillava tant com si tingués purpurina blanca i gris i enlluernava els ulls en mirar-la. La neu era tant, tant brillant que era massa brillant per excavar i llavors ho van deixar per fer-ho a la nit. Va arribar la nit i els ossos van excavar i van veure que hi havia la cervatona i el cervató a dins. Van sortir de la cova i es van fer amics de la família de pandes vermells.

Tots junts van aconseguir pujar a l'Everest i el cervató va estar molt content per haver fet aquesta aventura.

I conte contat, conte acabat. ■

2n premi categoria B | 9 a 11 anys

El dia que la natura va decidir fer vaga

Nom **Arián Sáez Salla**
Pseudònim **Starfire**

La petita tortuga va aconseguir salvar la seva vida gràcies al seu bon amic el pop. Ell, amb molt d'esforç, va poder treure-li aquell tros de plàstic que no li permetia nedar ni respirar.

Després que passés això, el pop va decidir molt enfadat, que no es podia permetre que una cosa així tornés a passar. Va fer arribar un missatge a tots els animals del mar i dels rius i aquests ho van transmetre als boscos, als horts, etc. Fins que tots els animals i les plantes el van rebre i van acordar fer una reunió conjunta per trobar una solució.

El dia de la reunió va arribar, i tots els animals terrestres, marins i també les aus van coincidir que no podien permetre ni per un moment més, que l'ésser humà continués contaminant totes les zones on ells vivien, ja que era un perill per a la seva vida i no volien viure amb por ni un minut més.

Els arbres, les plantes i totes les fruites i vegetals van estar-hi d'acord. Ells també pensaven que l'home i la seva contaminació havien passat tots els límits i que ja era hora que se'n fessin responsables. La reunió va durar hores i hores i després de molt discutir, van trobar la solució: A partir d'aquell moment, tota la natura, arreu de tot el món faria una vaga general fins que canviessin les coses.

I així ho van fer, des d'aquell moment els arbres van deixar de donar fruits, els rius ja no corrien muntanya avall, les abelles van deixar de pol·linitzar i fins i tot les plantes es van negar a fer la fotosíntesis.

Els humans no entenien què era el que estava passant.

Les vaques ja no donaven ni una mica de llet, als horts no hi havia cap vegetal. Sortien a pescar i tornaven sense cap peix. Ni tan sols el gall els despertava com sempre feia al matí.

Molt preocupats van decidir que havien de saber què estava passant i poder trobar una solució, perquè sabien, que si això continuava així no podrien continuar vius i això els feia molta por.

Després de molt parlar i de fer reunions arreu de tot el món, van decidir tenir una conversa amb alguns dels representants de tota la natura mundial. El dia de la reunió va arribar i la Natura va explicar les seves queixes:

“No ens heu cuidat a cap de nosaltres, ni els mars i els seus animals, ni els boscos, ni la terra i tampoc l’aire que respireu. Nosaltres us hem donat menjar, aigua, aire i us hem permès viure on vosaltres heu decidit. I què ens heu donat a canvi? Doncs, només mort i contaminació. Per això i amb molta tristesa, hem decidit fer aquesta vaga. Encara que aquesta pugui acabar amb la humanitat”.

Totes les persones van començar a cridar i plorar espantades. Passats uns minuts i una mica més tranquils, els humans van dir a la Natura:

“Fins aquest moment, no hem pensat mai en tot el mal que hem fet al món. Ens hem cregut els amos de tot i que l’aigua i el menjar mai no ens en faltaria. Ara estem sofrint les conseqüències del que hem fet i només ens queda demanar-vos disculpes i prometre que cuidarem la Natura des d’avui fins a l’últim dia. Hem après la lliçó i ens sentim molt avergonyits...”

La Natura va plorar d’emoció i va agrair molt aquestes paraules. Després d’una estona van decidir donar una última oportunitat a la humanitat i no va fer falta ni una més. A patir d’aquell dia la Natura i els humans van viure amb harmonia i felicitat i passats molts anys, la contaminació va desaparèixer completament del nostre planeta. ■

1r premi categoria B | 9 a 11 anys

El gos de colors

Nom **Clàudia Vidal Padilla**
Pseudònim **Festuc**

Hi havia una vegada un gos que es deia Confeti. El seu nom era molt divertit però els seus amos eren molt avorrits. Els seus amos li donaven menjar, aigua i carícies, però ell volia viatjar per Montmeló i conèixer gent.

Així que un tarda es va escapar de casa. Es va fer de nit de seguida i van començar a caure estels de colors. El pobre gosset estava molt espantat:

Corria, saltava i feia tombarelles a terra per esquivar els estels. De sobte, va caure un estel irisat molt gran a sobre del gos, no li va fer mal, però en Confeti va començar a canviar de colors! Es tornava blau, lila, vermell, verd, groc, rosa... Aquell estel li havia donat poders per mimetitzar-se!

Va anar a dormir sota un banc de la Quintana molt feliç.

L'endemà, en Confeti va pensar: "Avui què puc fer...? Tinc una idea! Com puc mimetitzar-me aniré a La Torreta a veure una obra de teatre!"

El gos va anar xino-xano cap a La Torreta a veure en JOAN SENSE POR I LA CASA ENCANTADA.

Es va camuflar de blau perquè les persones no el veiessin i va seure a una de les butaques de la nova graderia de la Sala Polivalent. L'obra va començar. Era molt emocionant! Fins que... Un senyor amb el seu fill va decidir canviar-se de butaca per veure millor i quasi seuen a sobre seu!!!

Llavors, molt indignat, va anar-se'n a la plaça de la Vila. Va veure un nen i una nena jugant amb l'aigua. El gos es va apropar a jugar amb ells també. Ells volien jugar tots junts i van agafar una pilota. S'ho estaven passant pipa! Però de sobte va venir un municipal i es va camuflar de gris, com el terra de la plaça de la Vila perquè no el veiessin i no el retornessin a casa. Ell volia jugar i descobrir una mica més Montmeló.

Després tot camuflat va anar a la biblioteca La Grua i es va endinsar per

explorar-la. Tots i totes estaven llegint i no li feien cas... Llavors va decidir mossegar els ditets dels peus a la gent que hi havia!

-- Uj! Ai! Qui ha fet això?!

Va escoltar algú parlant fort a la biblioteca. Estaven explicant un conte per als nens petits. La veu era molt dolça i es va quedar dormint fins i tot.

Més tard va decidir anar a fer una passejada pel camí dels pagesos. Es va camuflar perquè els conills no el veiessin i caçar-los. Va ser molt divertit per ell, per a nosaltres seria molt fastigós. El gosset va jugar una estoneta amb una dent de lleó. Va veure molta gent del poble caminant amb els seus fills, filles i gossos. Estava molt feliç i content del poder que havia aconseguit, però tenia molta gana. Així que va anar cap a casa dels seus amos i pel camí va veure una llaminadura irisada, no s'ho va pensar ni dues vegades i se la va empassar. Li van sortir berrugues de colors per tot el cos! I en dos segons li van desaparèixer i el poder li va desaparèixer amb les berrugues.

Quan va arribar a casa, els seus amos es van alegrar molt que Confeti hagués tornat. Estaven molt preocupats. Ningú el podia parar després de l'aventura que havia viscut, potser podia fer que els seus amos no fossin tan avorrits.

Per començar quan el seu amo el tregui a passejar, l'empenyerà cap al Camí dels Pagesos perquè li va agradar molt, hi havia molts amics gossos per conèixer.

El Confeti ara té molts somnis:

Aprendre a llegir, treure's el carnet de la biblioteca La Grua. També participar al FITKAM per ser el protagonista d'alguna obra. ■

2n premi categoria C | 12 a 16 anys

Amor incondicional

Nom **Martí Román Piquer**
Pseudònim **Massagran**

El fum m'ofegava, el foc m'hipnotitzava i les ferides de la cara em coiïen.

Només sentia el pertorbador silenci de les flames engolint-se el que havia estat casa meva.

Vaig intentar incorporar-me quan vaig sentir un crit ofegat, el cor se'm va parar i el meu cap va reconèixer la veu de la meva filla. Vaig córrer esquivant les imponents flames fins a l'origen d'aquell bram eixordador, la vida de l'ésser més preuat i estimat que em quedava corria perill. Era un malson terrible, sentia el crit, anava cap al seu origen i no hi havia ningú, deu segons més tard, el tornava a sentir. Estava perdent forces, i no sabia on era. Estava desorientat tot i saber que allò havia sigut casa meva. Per un moment vaig vacil·lar i finalment vaig caure desplomat a terra.

Quan em vaig despertar, el color blanc omplia l'estança, de cop i volta el pols em va tornar, em vaig estremir i les venes se'm van tensar, restava immòbil intentant recordar què hi feia allà. L'Uma, la meva filla!

Esperitat vaig aixecar-me d'un bot i com un psicòpata vaig començar a córrer per l'edifici.

Quan vaig caure il·lès a terra, una munió de metges em miraven amb mala cara, m'havia xocat amb la porta automàtica d'urgències. Després de recupear l'alè, entre la multitud que vagava per allà vaig distingir una cara que m'era familiar, l'Uma restava allà immòbil, aleshores de la seva tendra boca xopada de llàgrimes va sortir un "pare".

La meva filla no entenia què havia passat, ni tan sols jo podia imaginar que ell ho hagués pogut fer, quina sang més freda, vaig pensar...

Vaig aconseguir que un vell amic del meu pare ens donés l'alta d'amagat. No ens podíem estar més allà. I tot i que em sentia vell i cansat i fins i tot una

mica desorientat, havia de fer el cor fort i esquivar les preguntes de la meua filla que contínuament m'etzbava.

Haviem de marxar, sortir, allunyar-nos de casa nostra, de la nostra terra. L'alegria dels joves s'havia filtrat per les arrels de l'infern i convertia totes les llars, carrers i ciutats en pobresa absoluta i sense ànima. A més, no ens deixarien mai en pau. Calia prendre una decisió i deixar la gent roí que m'envoltava, calia sobreviure i lluitar per la llum de la meua vida.

Vam emprendre el viatge. Va ser fàcil. Ningú va sospitar. Finalment vam arribar a un país nou i una masia enderrocada seria la nostra nova llar. Vam creuar el pont gibós de l'entrada que semblava que no duia enlloc, i després dels matolls un indret lúgubre esperava els nous hostes. La identitat i la veritat em perseguien, el meu país em buscava però la meua filla i jo ens havíem salvat de les seves urpes.

Era el moment d'explicar-li la veritat, a l'Uma. Vaig regirar el sac que havíem dut durant aquells últims dies tan feixucs a l'esquena i en vaig treure una carta. L'havia escrit a l'hospital per si no me'n sortia... El mateix dia que feia un any de la mort de l'Anna.

Estimada Uma, Estimada filla,

Des de ben petita ens has fet preguntes i sempre t'hem amagat les respostes, sento que l'espelma de la meua vida s'està esgotant i ja va sent hora que et respongui els teus neguits. Cap al 5 de setembre del 1939, el govern va decretar que tots els joves del país anéssim a fer front a l'amenaça de la Segona Guerra Mundial.

La teua mare tenia una malaltia letal i els metges no en trobaven la cura, li quedaven pocs mesos de vida i vaig decidir desobeir al govern per ajudar i restar amb la teua mare i amb tu. Només tenia aquesta alternativa, ningú ens ajudaria i els nostres s'oposaven a ajudar-nos. Em vaig amagar en un soterrani d'una veïna que alhora feia córrer el rumor que m'havia mort, mentre cuidava la teua mare.

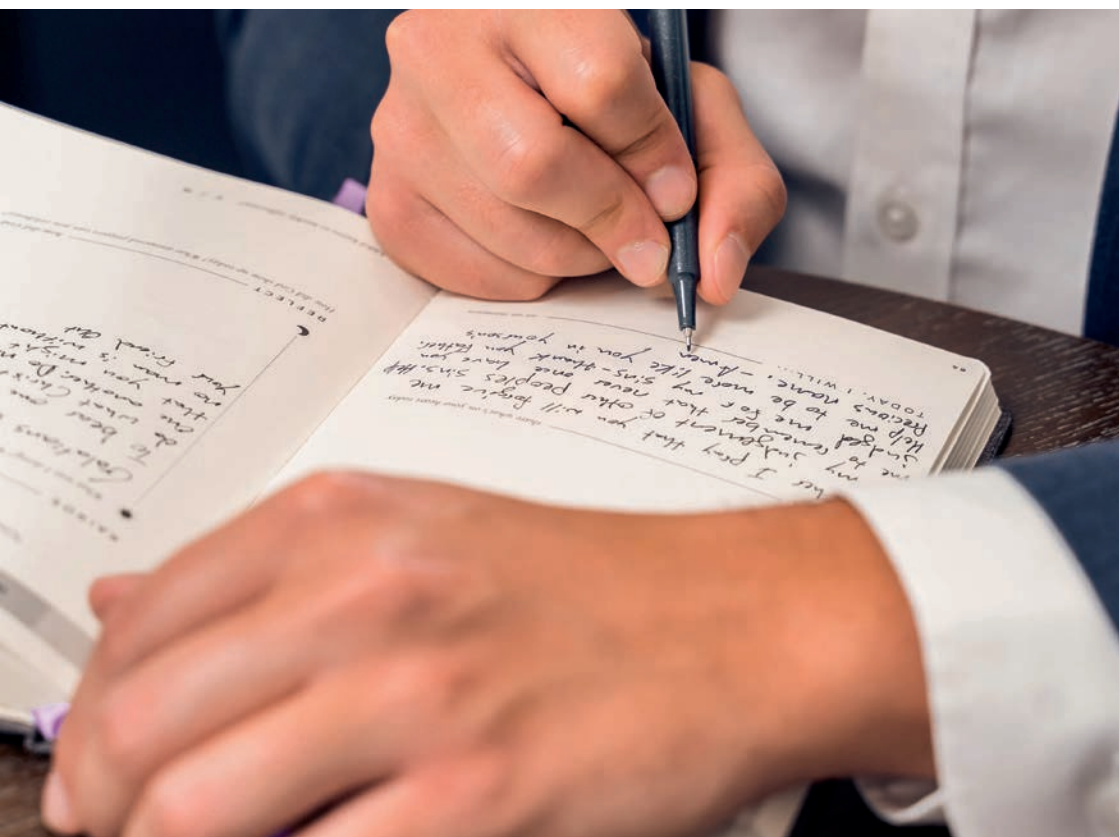
Després de sis anys en aquest malson i amb la mort de la teua mare, vaig decidir que havíem de treure el cap i sortir de la foscor del soterrani i tornar a casa. Però, molt aviat vaig rebre una carta d'un ex ministre del govern que des de sempre havia volgut treure draps bruts que em deïa que havia de pagar mig milió d'euros per no haver anat a la guerra.

Tot el que teníem ho havíem destinat a medicaments i cures per la mare. I això no m'ho han perdonat mai. Em perseguiran fins que els ho pagui i no em perdonaran la meua insubmissió.

He intentat preparar-te per a una nova vida, no vull que et persegueixi aquell ximplet sempre. A tu tampoc t'ho perdonaran mai. Has de començar de zero, amb una identitat nova. Vaig desertar i ells no ho obliden, però ho hem fet per donar-li més vida a la teva mare. Potser ara no ho entens, però t'asseguro que ha valgut la pena: les hores de la mare es van allargar i vam alleugerir el seu patiment. Ella va morir en absoluta pau, que era el que jo més desitjava. Ja no tenim res a fer a casa nostra, no ens deixaran viure mai en pau. Ara tens una oportunitat, a mi em queda poc. Les ferides de l'incendi no em deixaran viure gaire temps, a les nits agonitzo i el dolor profund del meu cos se m'està enduent. No pateixis, aviat viatjaré al costat de la mare. La cuidaré i tots dues t'il·luminarem i et guiarem pel camí de la vida. El nostre amor incondicional i fidel et protegirà per sempre.

T'estimo/ t'estimem incondicionalment,

Papa

Històries passatgeres

Nom **Neus Domènech Godoy**
Pseudònim **Latte Machiatto**

Mai saps què et pots trobar-te en una simple cafeteria. No ho pots saber. Tot depèn de qui hi treballa, de qui hi neteja i, sobretot, de qui hi esmorza.

Estic asseguda a la meua taula habitual, al meu sofà habitual, i amb el meu cafè habitual. I, com faig habitualment, observo.

Dues taules a la dreta s'hi troba aquell universitari *friki*. Com sempre, juga amb el seu portàtil replet d'*enganxines* en comptes de fer els treballs de matemàtiques, que, tot i que no se n'ha adonat, ja s'han tacat amb el suc de pinya que està bevent.

A la taula del costat, s'hi troben aquells dos joves, la noia i el noi que sempre van junts a esmorzar i que encara fan veure que no saben que estan enamorats. Mentre riuen tímidament, la noia fa copets nerviosos al got de llet, i el noi es posa el cabell rere l'orella constantment.

Una taula endavant, hi ha aquell adolescent sol. Els seus pares treballen massa com per a anar a esmorzar amb ell, i el pobre noi paga la seva ràbia amb el món. El que ell no sap, és que acabarà formant la millor de les amistats amb la senyora de tercera edat que seu al seu darrere, qui va allà a esmorzar cada dimecres després de fer rehabilitació; doncs fa dos mesos que es va trencar la cama.

A l'altra costat del passadís, hi ha les dues germanes maniàtiques, que s'han trobat casualment i estan assegudes en taules diferents fingint que no s'han vist o que són unes completes desconegudes.

De fet, haig de confessar una cosa. I és que, realment, no tot el que he dit és veritat: L'universitari *friki* no és més que un noi normal que fa els deures de matemàtiques amb l'ordinador mentre gaudeix de l'esmorzar.

Els joves enamorats són, ni més ni menys, dos cosins que es posen al dia.

El pobre adolescent sol, veritablement, es troba amb el seu amic jugant a videojocs.

La dona de tercera edat asseguda darrere seu simplement fa temps mentre espera a la seva vella amiga, amb qui comentaran el nou llibre del seu escriptor preferit.

I les dues germanes maniàtiques, són dues dones desconegudes que llegeixen el diari mentre esperen. Una d'elles espera a que sigui l'hora per a anar a recollir el seu fill de l'escola, i l'altra, a que arribi el moment en que hagi de córrer per a no perdre el bus.

Mai saps què et pots trobar en una simple cafeteria. No ho pots saber. Depèn de qui hi treballa, de qui hi neteja, de qui hi esmorza.

I, sobretot, de la teva imaginació. ■

2n premi categoria D | majors 16 anys

La boira

Nom **Sergio López Palomo**
Pseudònim **Joan Umbert**

Mandrejo a les valls. Com de costum. D'aquí m'enduc tot; i la matinada em travessa mentre tornen a situar-se els cims, els rius i els ànims d'allà on eren el dia abans. A les meves nenes, unes de les criatures preferides, els dic que no treguin el bec de ses cases de fang i branquillons; "descanseu, estimades" els dic "hi haurà temps per a tot", els repeteixo mentre les acarono. "Per a volar i menjar mosques i mosquits. Tot té el seu moment". El mateix faig amb ells, els *capscots*; sempre anuncio la meva arribada perquè els subterfugis en són per a nosaltres desconeguts. Però res. Res de res. I com els *capscots* no em fan cas els moc els cims, allunyo els camins i canvio les pedres de lloc perquè s'entrebanquin. Però pocs miren el cel i menys espellogen un "carai quin dia!".

El mateix vaig fer amb el pont. Tot i la meva presència, inqüestionable sobre el riu, la frondositat de la ribera i tot plegat, la dona avança; i jo que li he allargat camí però només pensa en el seus passos reverberats sobre les llam-bordes i l'ai al pit i les cames fluixes. Sense cap consideració. Insolent. Omple els pulmons entretallada, melancòlica. Li he ofert, i sé que en el fons de les entranyes li valdria més, perdre's en el meu ésser. Però no volent-hi arribar, arriba.

Els ulls cansats i secs de la noia li expliquen a la jove que la vella ha passat mala nit. Giro cua i les embolcallo a totes tres, allà sobre la plaça que torno indesxifrable. I les dues dones dempeus perceben les meves gotes al clatell: fredes. La tercera les observa, llunyana: la meva ànima entela el seu ésser. No és pas res que no hagi de transcórrer, més tard o més d'hora.

La humitat dels llavis de la més jove besa la pell aquarterada de la vella. Com un record fugaç que hagués evocat l'olor de fusta de roure, les margarides i rosers de casa els avis en un matí de vacances d'estiu: proper

en un temps incert. I la dona jove aixeca un dit enlaire, des de l'altre costat de la rosada que acarona els vidres del forn de la plaça; mentre pensa que és llei de vida i que és el que ens toca viure i que tant de bo això no passés i tant de bo poguessin ells, els capscots, viure centenars de vides aliens a allò que els donà la pròpia vida. Se'ls presenta així, com una revelació mística, que són vius. I que, encara que sembli extraordinari, remot i inimaginable s'haurà d'acabar tal com va començar. Brètols.

Triga una mica, però el capcot amb davantal s'hi apropà i em deixa anar peresosament en un "bon dia, què voldran prendre". I la jove li demana un cafè amb llet en got, amb dos croissanets d'aquells que ja no fan com abans però que encara fan el pes. A la vella una xocolata calenta.

És llavors que ho decideixo. M'allunyo, perquè m'agrada. Perquè ho faig i ho he fet sempre i així són les coses. I la vella aixecà la llur dels seus ulls cap a la seva filla, que mirava a través de la rosada l'interior del cafè: l'altra es troba de sobte amb aquell enteniment insospitat i la vella, coneixedora que no té gaire temps, deixa escapar una part del meu ésser entre les seves llàgrimes i diu: "t'estimo, filla". I la jove, colpejada per la inversemblança i un agraïment inqualificable li aprestà la mà, volent-se quedar en aquells instants en els quals tornà una vida sencera d'amor, cançons a cau d'orella i nits de vetlla en la tendresa d'uns dits entrelaçats. I així quedaren, en el melancòlic instant de la meva absència.

No vaig faltar gaire més. La plaça es tornà de nou indesxifrabable: així com els records de la vella, com és llei de vida: "Quant trigarà el teu pare?" La jove s'eixugà les llàgrimes i sospirà: "Ara ve".

"Ja ha anat a Ca l'Ignasi?", tornà a preguntar. Però el pare i l'Ignasi ja fa temps que van reunir-se amb mi, poc a poc: com són aquestes coses.

La jove somriu, amb un nus a la gola i tot l'afecte del món, mentre li eixuga els llavis a la vella, coberts de xocolata. La mirada d'aquesta tornava a perdre's en l'infinit de la meva ànima, com en un somni. I el cor encongit de la jove i el sí però no que difumina l'essència de la seva mare, que en una estona és allà però al poc torna a perdre's.

"Anirem a la Plaça de la Vila, que ens toqui el sol" decidí la jove, amb el pit encongit per aquell joc que a molts els sembla macabre però que és, a la fi, la naturalesa de la meva magnificència. ■

Insignificant

Nom **M. José Hernández Fernández**
Pseudònim **Jo, March**

Al principi va ser la taca, petita, ridícula, gairebé insignificant, més cagadeta de mosca que taca en realitat, però al David li resultava francament molesta. A la seva dona, no; la Marta és que ni tan sols la veia! Al final, es va afartar de veure-la i un matí de diumenge, aprofitant que la Marta havia sortit a fer el brunch amb les més pijes de les seves amigues, va pujar a l'escala i va pintar el trosset de paret on la taca regnava sense oposició.

L'endemà, quan va despertar, el primer que va veure va ser la taca, que havia tornat, disposada a plantar-li cara.

- Però... - va dir, assegut al llit, després de fregar-se els ulls fins que li van fer mal -. Com és possible?

- El què? - va preguntar la Marta, amb el cap sota el nòrdic per gaudir dels seus cinc minuts extra de son.

- Ha tornat!!!

- El què? - va repetir ella, amb un punt d'irritació a la veu.

- LA TACA!!! - va exclamar, aixecant-se per veure-la més de a prop -. I és més gran encara!

Esubufegant amb disgust, la Marta va treure el cap, va passejar la mirada per tota la paret i va arronsar les espatlles.

- David, estimat, no hi ha res.

- Com que no? Fixa't una mica, xata, està justament aquí —va dir, donant copets al mur que separava l'habitació de l'estudi.

Ella el va mirar, arrufant les celles, i va decidir que era massa aviat per ballar-se. Potser després d'una dutxa i un cafè, però abans no, de cap manera.

- El que tu diguis, bonic - Va sortir del llit i va anar cap al bany -. Posa la cafetera, vols? Sortiré en quinze minuts.

En David va mossegar-se les ganes de cridar. Era un cercle perfecte, de la mida d'una moneda de dos euros i negre com la nit més fosca, al mig del desert uniforme i lluminós que era la paret; como podia no veure-la?

Tan aviat como la Marta va marxar cap a la feina, envoltada en un núvol tòxic del perfum més embafador del món, va córrer cap a l'habitació i es va plantar davant de la taca. La va tocar, la va raspar amb l'ungla, fins i tot li va acostar la orella i, al final, va acceptar que allò no era res més que el que aparentava ser: una estúpida i absurda taca. Va tornar a pujar a l'escala, li va donar tres capes de pintura i la va fer desaparèixer per sempre.

L'endemà al matí, sant tornem-hi!

Va començar, llavors, un deliri obsessiu en el qual el David pintava cada matí un tros més gran de paret i la taca aprofitava la nit per tornar amb energies renovades, fins que ja no va quedar paret ni pintura, tan sols una taca sinistra que amenaçava d'empassar-s'ho tot, inclosos el David i la Marta.

L'últim dimarts d'abril, se li va acabar la paciència i, armat amb una vella maça de paleta, va destrossar la paret dels seus malsons. Quan la Marta va tornar, poc abans de les set, se'l va trobar cobert de pols de cap a peus, envoltat de runa i assegut enmig d'un toll d'aigua, rient com un boig mentre repetia una vegada i una altra que "morta la paret, morta la ràbia".

Arran d'aquest episodi, el David va passar una temporada ingressat en un centre de repòs, on li van tractar el seu petit trastorn. En sortir, va demanar perdó a la seva dona i ella, que se l'estimava de veritat, va acceptar les disculpes i el va acollir de nou. Aquell estiu el van passar saltant d'illa grega en illa grega i, en tornar, la vida va seguir com si mai no hagués passat res de res.

Un matí assolellat de setembre, la Marta es va despertar i es va trobar sola al llit. Es va estirar tan llarga com era i va gaudir de la soledat i el silenci fins que les ganes de pixar la van fer aixecar. Anava cap el bany quan, a la paret reconstruïda, alguna cosa li va cridar la atenció.

- No fotis! - va exclamar, sorpresa -. Una taca!

Corrent, va anar a la cuina, va agafar al David del braç, el va arrossegar fins a l'habitació i, sense donar cap explicació, va assenyalar la paret.

- Mira!

- El què?

- Com que el què? La taca, David, la taca!

- Mmmm... Reina, jo no veig res.

- És una broma, no? Està aquí! - I li va donar copets amb una unglia de manicura perfecta.

- De veritat que no veig res. Puc tornar a esmorzar?

- Sí, sí, és clar... Ho sento - va dir, dibuixant un somriure de disculpa.

El David li va picar l'ullet i va sortir del dormitori amb les mans a les butxaques de darrere del pantalons, on amagava el retolador permanent amb què havia pintat a la paret, al voltant de les quatre de la matinada, una taca petita, ridícula, gairebé insignificant, més cagadeta de mosca que taca en realitat.

Que n'era de dolç, el sabor de la venjança. ■

Gràcies per fer-nos veure que a la vida tot és possible i enfocar-la amb les paraules adients, d'una manera delicada i precisa encara la fa més bonica.

”

Organitza:

**AJUNTAMENT
MONTMELÓ**

CNL VALLÈS ORIENTAL
Oficina Català Montmeló

ÒMNIUM
VALLÈS ORIENTAL - MONTMELÓ

Col·labora:

Biblioteca
Municipal
Montmeló
La Grua

Amb el suport de:

**Generalitat
de Catalunya**

**Diputació
Barcelona**

